

လူနေ

သမ္မတကြီးအားလုပ်ကြံခြင်း

THE ASSASSINATION OF A PRESIDENT

အခန်း (၁)

'အလင်းအိမ်စာပေ'

ဆိုင်းဘုတ်ကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ရင်ထဲမှ စိတ်လှုပ်ရှားမှု တို့က ပြန်ပေါ်လာသည်။ ခုနကစာအုပ်တိုက်တွေ လိုမျိုး သူ့ လုံးချင်း စာအုပ်ကို လက်မခံဘဲနေရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။

လွယ်အိတ်ထဲက စာမူတစ်ထပ် ပြန်ကြည့်မိသည်။ စာရွက် တွေ က အားငယ်သည့်ပုံစံများ ဖြင့် သူ့ကို ကြည့်နေ၏ ။ 'အလင်းအိမ် စာပေတိုက်'ထဲသို့ မဝံ့မရဲ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

လူရှင်းနေ၏ ။ သို့ သော် မဝင်ရဲဘဲ ချည်တုံချတုံ ဖြစ်နေ သည်။ အားငယ်လိုက်တာ။ အသစ်တွေ ရဲ့ဘဝက ဒီလိုပဲ စခဲ့ကြရ တာလား။

လွယ်အိတ်ကြိုးကို ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ စီးလာသော ဖိနပ်ကို အဝင်အဝတွင် ချွတ်ရသည်။ ရွှံ့များ ပေနေ သော မိမိဖိနပ်ကိုမြင်မှ အိမ်ကနေ တိုက်ခဲ့ရကောင်းသားဟု တွေ့ မိ သည်။

"ဘာကိစ္စလဲ"

စားပွဲတစ်လုံးတွင် ထိုင်နေသော အမျိုးသမီးက မျက်နှာ ထားတည်တည်ကြီးနှင့် လှမ်းမေး၏ ။

"ဟို ဒီစာအုပ်တိုက်က ထုတ်ဝေသူနဲ့ တွေ့ ချင်လို့ပါ ခင်ဗျာ"

"ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ"

"လုံး... လုံးချင်းစာမူလေး ပြချင်လို့ပါ"

အမျိုးသမီး၏ စိတ်ပျက်သွားသည့် အမူအရာကြောင့် တင်းထားသော စိတ်များ ပင် ကျဆင်းသွား၏ ။ သူမပုံစံက သူ့လို လူမျိုး ခဏခဏ တွေ့ နေရသဖြင့်

စိတ်ညစ်သွားသည့်ပုံ ဖြစ်သည်။

"စာအုပ်တွေ က ဈေးကွက် သိပ်မကောင်းလို့ အစ်မတို့ တိုက်က အသစ်မတင်ဘူးကွဲ့။"

"ဟို... စာမူလေးတော့ ဖတ်ကြည့်ပါလားဗျာ၊ ထားခဲ့ မယ်လေ"

"မင်းလို လာပေးတာတွေ အများ ကြီးပဲ၊ အစ်မတို့က အလုပ် မအားတော့ မဖတ် ဖြစ်ဘူး။"

ထိုသို့ ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်သော ကြောင့် စာမူကို ထုတ်နေသော သူ့လက်ပင် ရပ်သွားသည်။ မဖတ်ဘူးဆိုတော့ သူ့ စာမူကို မပေးခဲ့ချင်တော့။

ထို့ကြောင့် နှုတ်ဆက်ပြီး စာအုပ်တိုက်ထဲကနေ ပြန်ထွက် လာခဲ့သည်။ လက်ထဲက စာအုပ်တိုက်လိပ်စာများ မှတ်ထားသည့် စာရင်းစာရွက်ကို ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။

စာရင်း၌ 'မိုးကြယ်စာအုပ်တိုက်'ဆိုသည့် စာအုပ်တိုက် တစ်ခုသာ ဝင်ကြည့်စရာ ကျန်တော့သည်။

ဒီတိုက်လည်း အရင်စာအုပ်တိုက်များ လို ထူးခြားနားဘဲ ဖြစ်ပေလိမ့်မည် ။ မဝင်တော့ပါဘူးဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ရင်း စာအုပ် တိုက်လိပ်စာကို တစ်ချက်ကြည့်မိသည်။

"ဟင်... ဟိုဘက်လမ်းမှာ ပါလား။"

စာအုပ်တိုက်လိပ်စာက သူဖြတ်သွားရမည့် တစ်ဖက် လမ်းတွင် ဖြစ်သည်။

နောက်ဆုံးတစ်တိုက် ကျန်နေတော့မှ မထူးပါဘူးလေဟု တွေးရင်း တစ်ဖက်ကားလမ်းကို ကူးလိုက်သည်။

အခန်း (၂)

'မိုးကြယ်စာအုပ်တိုက်'

စာအုပ်တိုက်ထဲ ဝင်ဝင်သွားချင်းပင် ထုတ်ဝေသူဆိုသည့် သူနှင့် တွေ့ရသည်။ ကံဆိုးချင်တော့ သူဝင်သွားသည့်အချိန်တွင် ထုတ်ဝေသူက အလုပ်စားပွဲတွင် အလုပ်ရှုပ်နေ၏။

"အေး... ပြော၊ ဘာကိစ္စလဲ"

"ကျွန်တော် ရေး ထားတဲ့ လုံးချင်းစာမူလေး ဆရာတို့စာအုပ် တိုက်ကို ပြချင်လို့ပါ"

ထင်သည့်အတိုင်းပင် ထိုလူမျက်နှာမှာ ရှုံ့မဲ့သွား၏။ လက်ထဲက ကိုင်ထားသော ဘောပင်ဖြင့် စာရွက်ပေါ်ရှိ စာလုံးများ ကို ဟိုဝိုင်း၊ ဒီဝိုင်းလုပ်နေရင်း သူ့ကိုပင် မော့မကြည့်ဘဲ။

"ဦးတို့တိုက်က ယောက်ျားလေး စာရေး ဆရာတွေ တင်ဖို့ အစီအစဉ် မရှိသေးဘူးကွ၊ လောလောဆယ် မိန်းကလေးစာရေး ဆရာမတွေ တင်ဖို့ အစီအစဉ်တော့ ရှိတယ်၊ ဈေးကွက်ကလည်း မှန်းရခက်တယ်ကွ"

နောက်စာရွက်တစ်ရွက်ကို ထပ်လှန်ပြန်သည်။ လက်ထဲက မင်နီဖြင့် ထပ်တားပြန်၏။

"ဒါဆိုလည်း ကျွန်တော့်စာမူလေးတော့ ဖတ်ကြည့်ပါဦး"

"ပျောက်သွားပါဦးမယ်ကွာ၊ ဦးတို့လည်း ဖတ် ဖြစ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ပြန်ယူသွားပါ"

"ပျောက်သွားလည်း ရပါတယ် ဦးရယ်၊ ကျွန်တော့်မှာ အပို ရှိပါတယ်၊ ဦးအားတဲ့အချိန် ဖတ်ကြည့်ပါ၊ ရပါတယ်"

ထုတ်ဝေသူမှာ စာကို ကုန်းရေး နေရင်း သူ ထွက်သွား ပြီးရောဆိုသည့်

ပုံစံဖြင့်-

"အေးကွာ၊ ဒါဆိုလည်း ဟိုစားပွဲပေါ် တင်ခဲ့"

ဟုဆိုကာ စာရွက်များ ၊ စာအုပ်များ ၊ အခြားစာမူများ နှင့် ပြည့်နေသော
ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ စားပွဲတစ်ခုကို ညွှန်ပြ၏ ။

သူလည်း ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားပြီး-

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဦး"

ဆိုပြီး သူ့စာမူကို ထိုစားပွဲပေါ် တင်ထားလိုက်၏ ။ ဝင်စရာ
စာအုပ်တိုက်လည်း မရှိတော့သော ကြောင့် ဖတ်ကြည့် ဖြစ်၊ မဖတ် ကြည့် ဖြစ်
ပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

"သွားလိုက်ပါဦးမယ်"

"အေး... အေး"

ထုတ်ဝေသူက ဝတ်ကျေတန်းကျေ နှုတ်ဆက်သည်။ သူ လည်း တံခါးကို
ဆွဲဖွင့်ပြီး အခန်းထဲက ပြန်ထွက်လာခဲ့၏ ။

တံခါးပိတ်လိုက်သံကြောင့် 'မိုးကြယ်စာအုပ်တိုက်' ထုတ်ဝေသူ
ဦးဝင်းသည် အလုပ်လုပ်နေရင်းမှ မျက်လုံးလှန်ကြည့်လိုက်၏ ။

"အလုပ်ရှုပ်နေပြီဆို သူတို့တွေ လာပြီ"

ဟု ရေရွတ်လိုက်လေ၏ ။

အခန်း (၃)

"ဒေါက်... ဒေါက်"

"လာပြန်ပြီ"

ဦးဝင်းသည် ဘောပင်ကို အဆက်မပြတ် ရေး နေရင်း မကျေမနပ် ရေရွတ်လိုက်ပြန်သည်။

"ဘယ်သူလဲ"

"ဆရာ... ကျွန်တော် မြတ်ထူးနိုင်ပါ"

သူ့ရဲ့တပည့် မန်နေဂျာ မြတ်ထူးနိုင် ဖြစ်သည်။

"ဝင်ခဲ့လေ"

တံခါးဖွင့်ပြီး ဝင်လာလေ၏ ။

"ဘာကိစ္စလဲ"

"ဆရာပဲ စာရေး ဆရာမအသစ်တစ်ယောက် တင်စရာ ရှိတယ်ဆို၊ အဲ့ဒါ စာမူလာယူတာ၊ လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ရအောင်လို့"

"ဪ... အေး... မေ့နေတာ၊ ငါလည်း မနက်ဖြန် ခရီးသွားစရာ ရှိတယ်၊ အဲ့ဒီတော့ စာမူယူပြီး ပုံနှိပ်ရိုက်ထားလိုက်၊ ရရင်ဈေးကွက်ထဲ ဖြန့်ထား၊ ငါကတော့ စာအုပ်တွေ ဖြန့်ပြီးမှ ပြန် ရောက်မယ်ထင်တယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ"

သူ့မန်နေဂျာက စာအုပ်ထုတ်ဝေရေး တစ်ခုလုံးကို တာဝန် ယူထားသော ကြောင့် အားကိုးရသည်။ ဒါတွေ က သူ့ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ် ကိစ္စတွေ ပဲ ဖြစ်သည်။

ဦးဝင်းသည် သူ့တပည့်ကို ထိုသို့ ပြောပြီး လုပ်စရာရှိတာ ဆက်လုပ်နေသော ကြောင့် မြတ်ထူးနိုင်မှာ လည်း ကြောင်တောင် တောင်နဲ့

ရပ်ကြည့်နေရသည်။

ခဏကြာသည့်အချိန်ကျမှ သူ့ဆရာ အလုပ်ဆက်လုပ်နေတာ တွေ့သောကြောင့်-

"ဆရာ"

ဦးဝင်းက မော့ကြည့်ပြီး-

"ဟေ... မင်း မသွားသေးဘူးလား"

"ဟို... ထုတ်မယ့်စာမူ မပေးရသေးဘူးလေ"

"ဪ... အေး၊ မနက်ဖြန် ခရီးထွက်ရမှာ ဆိုတော့ အလုပ်မပြတ်တာနဲ့ မေ့သွားတယ်၊ ဟိုစားပွဲပေါ်မှာ ယူသွားလိုက်"

ပြောပြီးပြီးချင်း အလုပ် ပြန်ဆက်လုပ်နေသည်။

မြတ်ထူးနိုင်လည်း သူ့ဆရာညွှန်ပြသည့် စာအုပ်များ၊ စာရွက်များ နှင့် ပြည့်နေသော စားပွဲပေါ်တွင် ထုတ်ဝေမည့် စာမူကို လိုက်ရှာကြည့်လိုက်၏။ စာမူတစ်ခု တွေ့ရသည်။

သူ့ဆရာကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ အလုပ်များ နေတာကို တွေ့ရသည်။ ထို့နောက် ဘာမှမမေးတော့ဘဲ ထိုစာမူကိုယူကာ အခန်းထဲကနေ ပြန်ထွက်သွားလိုက်၏။

*

အခန်း (၄)

မန်နေဂျာ မြတ်ထူးနိုင်သည် လက်ထဲကစာမူကိုယူပြီး စာအုပ်တိုက်က ကွန်ပျူတာစာစီမည့်ကောင်မလေးဆီသို့ ပေးလိုက် လေ၏။

"ဘယ်သူ့စာမူလဲ ဆရာ"

"အသစ်တင်မယ့်တစ်ယောက်ပါ။ မြန်မြန်လေး ရိုက်ပေး၊ တို့ဆရာ ခရီးက ပြန်လာရင် စာအုပ်ဖြန့်ပြီးနေရအောင်လို့၊ နင် အခု ဘာအလုပ်ရှိသေးလဲ"

"မရှိပါဘူး"

"အေး... အဲဒီစာမူကို အမြန်ရိုက်လိုက်"

အေးမွန်သည် မန်နေဂျာ မြတ်ထူးနိုင်လက်ထဲက စာမူကို လှမ်းယူလိုက်သည်။ ကလောင်နာမည် ကို ကြည့်လိုက်တော့ မြင့်မို ဟု ရေး ထိုးထား၏။

လက်ရေး က ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ရေး ထားသော ကြောင့် ကွန်ပျူတာစာရိုက်မည့် သူ့အဖို့ နည်းနည်း တော့ ကျေနပ်သွားသည်။

ကွန်ပျူတာကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ဖိုင်အဟောင်းအချို့ကို ပြန်ရှာရင်း အသစ်ရိုက်မည့်စာမူအတွက် စာရွက်အလွတ်တစ်ခု ယူလိုက်သည်။

ထို့နောက် ခေါင်းစီးအနေနဲ့ စာရေး တဲ့သူရဲ့ ကလောင် ကို အရင်ရိုက်လိုက်သည်။

မြင့်မို

"ဖောက်"

ကွန်ပျူတာမှာ ရုတ်တရက် စက်ပိတ်ကျသွားသည်။

"ဟင်... ဘာ ဖြစ်သွားတာလဲ"

ရုတ်တရက်ကြီး ကွန်ပျူတာ ပိတ်ကျသွားသော ကြောင့် အေးမွန်ပင်
ကြောင်သွားလေသည်။

မီးပလပ်ပေါက်နှင့် ကေဘယ်များ ကို ပြန်စစ်ကြည့်တော့ လည်း
အကောင်းပဲ ဖြစ်သည်။

ကွန်ပျူတာ ပါဝါခလုတ်ကို ပြန်ဖွင့်လိုက်၏ ။ Window
ပြန်တက်လာသည်ကို ခဏစောင့်ပြီး ကွန်ပျူတာထဲရှိ စာရွက် အသစ်ကို ထပ်ယူကာ-
မြင့်မို

ဟု ရိုက်လိုက်ပြန်၏ ။

"ဖောက်"

"အယ်... ဒီကွန်ပျူတာ ဘာ ဖြစ်နေလဲ မသိဘူး"

နောက်တစ်ခါ စက်ပိတ်ကျသွားသော ကြောင့် ဘေးရှိ ကွန်ပျူတာ
နောက်စက်တစ်လုံးကို ပြောင်းလိုက်သည်။

စာရွက်အသစ်ကိုယူကာ ခုနအတိုင်းပင် မြင့်မိုဟု ရိုက် ထည့်လိုက်ပြန်၏
။

"ဖောက်"

"အာ..."

ဒီဘက်စက်မှာ လည်း ထိုအတိုင်းပဲ ကျသွားပြန်သည်။

တစ်ခုခုတော့ မှာ နေပြီ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကွန်ပျူတာ အကြောင်း
နားလည်သော သော်ဇင်ကို လှမ်းခေါ်ပြီး 'ကွန်ပျူတာ ဘာ ဖြစ်နေလဲ မသိဘူး၊
ကြည့်ပေးပါဦး'ဆိုပြီး လှမ်းခေါ်လိုက်ရ၏ ။

သော်ဇင် လာစစ်ကြည့်တော့လည်း အကောင်းပဲ ဖြစ်သည်။

ကွန်ပျူတာကို ပြန်ဖွင့်ပြီး စာရွက်တစ်ရွက်တွင် -

"ချစ်တယ် အေးမွန်ရယ်"

ဆိုပြီးရိုက်ကာ နောက်ပြောင်သွားသေးသည်။ စောက် ကောင်စုတ်ဟု လှမ်းပြီးဆဲရင်း ဖယ်တော့ဖယ်တော့ ရပြီဟုဆိုသော ကြောင့် သော် ဇင်လည်း အေးမွန်ကို နောက်ပြောင်ကာ ပြန်ထွက် သွားလေ၏ ။

ချစ်တယ် အေးမွန်ရယ်ကို တစ်လုံးချင်းစီ ပြန်ဖျက်ရင်း-

မြင့်မို

ဟု ရိုက်လိုက်ပြန်၏ ။

"ဖောက်"

"ဟာ..."

စက်ပိတ်ကျသွားပြန်သည်။ သော် ဇင့်ကို ပြောမလို့ လှမ်း ကြည့်လိုက်သော် လည်း သော် ဇင်က ရုံးအပြင် ထွက်သွားတာကို တွေ့ လိုက်ရသည်။

ရလိုရငြား ကွန်ပျူတာကို ပြန်ဖွင့်လိုက်သည်။ Window တက်လာပြီး ခုနကလိုပဲ စာရွက်ယူကာ စိတ်ထဲရှိရာ စာသားအချို့ကို ရိုက်ထည့်ကြည့်လိုက်၏ ။

ထို့နောက် ခဏစောင့်ကြည့်နေသော် လည်း စက်မှာ ပိတ် မကျသွားချေ။

သေချာလောက်ပြီဟုဆိုမှသာ ရေး ထားသော စာများ ကို ပြန်ဖျက်ကာ-

မြင့်မို

ဟု ထပ်ရေး လိုက်ပြန်သည်။ စက်က ပိတ်ကျသွားပြန်သည်။

ထိုသို့ ရိုက်လိုက်၊ ပြန်ကျသွားလိုက်၊ ပြန်ဖွင့်လိုက်နှင့် နောက်ထပ်

လေးကြိမ်မြောက်တွင် -

မြင့်မိုး

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ဟု စတင်ရိုက်၍ ရပြီး ကွန်ပျူတာမှာ စက်မပိတ်တော့ချေ။

"ဟူး... ဒီစာအုပ်ရိုက်မှပဲ ဘာ ဖြစ်နေလဲ မသိဘူး"

ဟုဆိုပြီး အေးမွန်မှာ စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ရေရွတ် လိုက်လေသည်။

*